

1

Ο χειμώνας επιτέλους είχε περάσει. Η άνοιξη προμηνυόταν ήπια και μια αίσθηση προσμονής ήταν διάχυτη παντού. Ακόμη και στη γωνιά, στο βάθος αριστερά του κήπου, που η Χεντρίκα ήθελε αποκλειστικά για τον εαυτό της, ο ροδώνας έδειχνε ίχνη ζωής. Η Χεντρίκα χαμογέλασε.

«Ξαναρχίζει η ζωή;» Μετά θύμωσε. «Όχι, είναι αργά, διαβολε-μένα αργά».

Είχε περάσει τρεις μήνες στο νοσοκομείο, κι εκεί στο κρεβάτι ξανάπαιζε στο μυαλό της συνεχώς και με μανία την αποτυχία των σαράντα χρόνων της. Τον γάμο της, που είχε ναυαγήσει, δύο εκτρώσεις, μια ατέλειωτη σειρά από οικογενειακές τραγωδίες. Με τον Ρον όλα ήταν λάθος, από την αρχή. Τον είχε γνωρίσει σε ένα εστιατόριο στη Νέα Υόρκη. Ήταν ντυμένος με γούστο και οι ευγενικοί τρόποι του κάλυπταν την αδεξιότητά του. Ήταν εύσωμος, με χοντρό κεφάλι και κόκκινα μάγουλα. Δεν θα τον έλεγες Άδωνη, αλλά είχε τον τρόπο του. Αυτόν κι αν τον είχε.

Την είχε μαγέψει με μια ιστορία τόσο φανταστική, ώστε έμοιαζε αληθινή. Αλήθεια, μερικές φορές οι φανταστικές ιστορίες δεν μοιάζουν αληθινές; Ο Ρον της είχε μιλήσει για μια εταιρία ηλεκτρονικών με τεράστιο τζίρο, μια βίλα στο Μεξικό και συγκινήσεις που ήταν έτοιμος να μοιραστεί μαζί της. «Θα πάμε στην Ευρώπη, θα δεις το Παρίσι, τη Ρώμη, την Αθήνα...»

Την είχε πατήσει. Δεν βρήκε καν τον χρόνο να κάνει ερωτήσεις. Μια μέρα εκείνος παρουσιάστηκε στη μητέρα της. Και κατέκτησε κι εκείνη, χήρα εδώ και δεκατρία χρόνια. Εκείνη την ημέρα φαινόταν ακόμη πιο όμορφος. Είχε κουρευτεί και είχε περιποιηθεί το μουστάκι του. Είχε αγοράσει ένα ιταλικό κοστούμι.

«Αύριο παντρευόμαστε», είχε πει, κάνοντάς της να στραβοκαταπιούν ένα κεφτεδάκι.

«Αύριο; Δεν είναι δυνατόν!» είπε η μητέρα.

«Αύριο, κυρία. Όλα είναι έτοιμα. Πρέπει να φύγω για ένα μεγάλο ταξίδι στην Ευρώπη. Δεν μπορώ να μείνω τόσο καιρό μακριά απ' τη Χεντρίκα».

Τα πόδια της κοπέλας άρχισαν να τρέμουν. Δεν ήξερε τι να απαντήσει. Ήταν τρομαγμένη, μπερδεμένη, αλλά της άρεσε η αποφασιστικότητα εκείνου του ανθρώπου που θα γινόταν σύζυγός της, της χάριζε μια πρωτόγνωρη σιγουριά. Βρήκε απλώς τη δύναμη να ψιθυρίσει:

«Μαμά, πες του ναι».

Η μητέρα της, φτωχή γυναίκα, αισθανόταν τα ίδια συναισθήματα με την κόρη της. Την ίδια χαρά, την ίδια σύγχυση. Συμφώνησε. Εκείνος σηκώθηκε όρθιος και ανακοίνωσε ότι η τελετή θα γινόταν το επόμενο πρωί. Μάρτυρες θα ήταν μερικοί φίλοι. Συμβούλεψε τη Χεντρίκα να ετοιμάσει μια βαλίτσα με λίγα ρούχα.

«Λίγα πράγματα. Θα σου αγοράσω όλα τα υπόλοιπα».

Ήταν ένα όνειρο που γινόταν πραγματικότητα. Που τελείωσε σχεδόν αμέσως.

Στα είκοσι χρόνια γάμου η Χεντρίκα κατάλαβε τι ήταν η Κόλαση. Ο ιστός των ψευδαισθήσεων διαλύθηκε μέσα σε λίγες βδομάδες. Επιστρέφοντας από τον μήνα του μέλιτος στην Ευρώπη, που ήταν αντάξιος των προσδοκιών της και των πιο ρόδιων ελπίδων, βρέθηκε μπροστά στην απόγνωση μιας ζωντοχήρας. Σιγά σιγά, μέρα με την ημέρα, ο Ρον την έκανε να συνηθίσει την απομόνωση σε ένα δώροφο σπιτάκι στο Μέριλαντ. Ένα σπιτάκι με κήπο, έναν γάτο και έναν μπάσταρδο σκυλάκο. Οι υποσχέσεις έσβησαν.

Εκείνος απουσίαζε ακόμη και για έξι εφτά συνεχόμενους μήνες. Της έστελνε κάθε μήνα εφτακόσια δολάρια, και με εκείνα τα λεφτά η Χεντρίκα έπρεπε να πληρώσει τα πάντα:

το ενοίκιο, το φαγητό της, το ρεύμα, το τηλέφωνο. Σύντομα το τηλέφωνο έπαψε να χτυπάει. Κάθε τόσο η νέα γυναίκα καλούσε τη μητέρα της. Στην αρχή έλεγε ψέματα. «Όλα είναι όπως τα περίμενα, μαμά. Είναι παραμυθένια». Μετά ήρθαν τα πρώτα ψήγματα αλήθειας. Στο τέλος η ομολογία: «Είναι τρομερό, δεν αντέχω άλλο».

Η Χεντρίκα δεν είχε καταλάβει ακόμα τι ακριβώς έκανε ο Ρον. Ήταν κρυψίνους, μυστηριώδης. Δεχόταν παράξενες επισκέψεις. Μια φορά ήρθε στο σπίτι ένας γιγαντόσωμος ασχημομούρης, πολύ κακοντυμένος. Ο Ρον τον συνόδευσε στο σαλόνι και είπε στη γυναίκα του να τους αφήσει μόνους. Εκείνη δεν αντιστάθηκε στον πειρασμό να κρυφακούσει, κι από την κλειδαρότρυπα είδε τον άγνωστο να δίνει ένα πακέτο στον άντρα της. Κι εκείνος ως αντάλλαγμα του έδωσε μια δεσμίδα χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων. Πόσα να ήταν; Δέκα, δεκαπέντε χιλιάδες; Η Χεντρίκα δεν είχε ξαναδεί τόσα λεφτά μαζεμένα και το βράδυ, όταν του εξομολογήθηκε ότι τους είχε κατασκοπεύσει από την κλειδαρότρυπα, εκείνος είχε αντιδράσει με τόση βιαιότητα, που δεν είχε ξαναδεί και ούτε μπορούσε ποτέ να φανταστεί. Με το ένα του χέρι της είχε στρίψει τα χέρια πίσω από την πλάτη της, με το άλλο την είχε αρπάξει απ' τον λαιμό.

«Παλιοπουτάνα, σου έχω πει να μη χώνεις τη μύτη σου στις δουλειές μου».

Κλονίστηκε. Δεν είχε ξαναδεί έτσι τον Ρον. Εκείνος κατάλαβε ότι το είχε παρακάνει. Έκαναν έρωτα. Ήταν δύο μήνες που δεν την είχε ακουμπήσει. Τον συγχώρεσε. Τα χάρδια του της έφερναν ρίγη όπως στην αρχή, κατά τον μήνα του μέλιτος στην Ευρώπη. Ενάμιση μήνα μετά ήταν σίγουρη. Ήταν έγκυος.

Έτρεξε στο σπίτι για να αναγγείλει ευτυχισμένη στον Ρον Τζέιμς Στιούαρτ ότι θα αποκτούσε διάδοχο. Τον βρήκε ξαπλωμένο στο κρεβάτι με ένα μισοάδειο μπουκάλι ούισκι στο κομοδίνο.

«Χέστηκα. Θέλω την ησυχία μου», της απάντησε.

Εκείνη τη νύχτα ο άντρας της έφυγε απ' το σπίτι. Έπειτα από δύο μέρες έμαθε από ένα τηλεγράφημα της αστυνομίας ότι είχε συλληφθεί: διακίνηση ναρκωτικών. Εκείνος δεν ήθελε να τον επισκεφθεί στη φυλακή: «Άσε με μόνο μου. Είναι καλύτερα». Η Χεντρίκα έπειτα από μια εφιαλτική νύχτα αποφάσισε να σκοτώσει τη ζωή που κουβαλούσε μέσα της. Δεν θα επέτρεπε ποτέ το μωρό της να είναι γιος ενός κρατουμένου.

Ο Ρον αποφυλακίστηκε. Είχε αλλάξει. Ορκίστηκε ότι από εκείνη τη στιγμή κι έπειτα η ζωή του θα ήταν διαφορετική.

«Δεν ξέρω πώς με αντέχεις, θησαυρέ μου. Σου είπα ένα σωρό ψέματα. Για την εταιρία, τη βίλα στο Μεξικό, τα πολλά λεφτά, την ονειρεμένη ζωή. Είμαι ένας αποτυχημένος, σ' αλήθεια είμαι ένας αποτυχημένος».

Εκείνη τον παρηγόρησε, χαρούμενη επειδή ήταν πολύτιμη γι' αυτό τον άντρα που εξέπεμπε μυστήριο. Δεν ήθελε να μάθει τι έκρυβε στην πραγματικότητα ο σύζυγός της, ο Ρον Τ. Στιούαρτ.

Τον πρώτο καιρό ήταν άψογος. Όλο τρυφερότητα. Μία φοράτη βδομάδα την πήγαινε στο εστιατόριο. Ξαφνικά το μηνιάτικο είχε διπλασιαστεί. Έδειχνε να τη σέβεται όπως τις πρώτες μέρες. Η Χεντρίκα τηλεφώνησε στη μητέρα της για να της πει ότι είχε αρχίσει μια νέα ζωή.

Η ψευδαίσθηση κράτησε δύο μήνες και μετά άνοιξαν ξανά οι πύλες της Κόλασης. Ο Ρον έφυγε σε αποστολή. «Επιστρέφω σε δύο μήνες». Την άφησε μόνη της δύο χρόνια. Εκείνη δεχόταν την ταχυδρομική επιταγή και κάθε τόσο ένα τηλεφώνημα. Ένας κύριος, δίχως όνομα και με ευγενική φωνή, την πληροφορούσε ότι ο Ρον ήταν καλά, της έστελνε χαιρετισμούς και σύντομα θα εμφανιζόταν πάλι.

Μια μέρα νόμισε ότι θα τρελαθεί. Χριστέ μου, δεν είχε δικαίωμα μια γυναίκα να αναζητήσει τον σύζυγό της; Παρουσιάστηκε στο γραφείο του γενικού εισαγγελέα Λι Μ.

Κλόστερ. Ήταν παλιός φίλος του πατέρα της, ένας ήρεμος και ευπρεπής άντρας. Του διηγήθηκε τα πάντα: την εξαφάνιση του Ρον, τα χρήματα μέσω ταχυδρομείου, τα παράξενα τηλεφωνήματα. Ο Κλόστερ έδειξε κατανόηση, της είπε ότι θα ασχοληθεί προσωπικά με το θέμα.

«Μόλις μάθω κάτι, θα σας ειδοποιήσω».

Όταν της τηλεφώνησε και της είπε να συναντηθούν, η Χεντρίκα αισθάνθηκε χαρούμενη. Θα της έλεγε πού βρισκόταν ο Ρον, πού μπορούσε να τον βρει. Θα του έκανε έκπληξη. Μπήκε στο γραφείο με την καρδιά της έτοιμη να σπάσει.

Ο γενικός εισαγγελέας της είπε να καθίσει. Υπήρχαν δύο πολυθρόνες με απομίμηση κόκκινου δέρματος. Ο Κλόστερ κάθισε, πήρε το δεξί της χέρι στα δικά του και αναστέναξε.

«Κυρία, για την ώρα δεν μπορείτε να δείτε τον σύζυγό σας».

Η καρδιά της Χεντρίκα σταμάτησε.

«Είναι στη φυλακή;»

«Όχι, κυρία. Χειρίζεται κάποιες λεπτές υποθέσεις».

«Τι είδους υποθέσεις;»

«Ούτε εγώ γνωρίζω».

«Είναι στην Αμερική;»

«Δεν μου είπαν, κυρία Στιούαρτ».

«Έχει περάσει στην παρανομία;»

«Όχι, κυρία. Ο σύζυγός σας υπηρετεί τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής. Δεν μπορώ να σας πω περισσότερα».

Δεν ήθελε πολύ για να καταλάβει: κατάσκοπος. Είχε παντρευτεί έναν κατάσκοπο. Όχι έναν κατάσκοπο, έναν κακοποιό, «χειρίζεται λεπτές υποθέσεις υπηρετώντας το κράτος». Έναν κατάσκοπο. Επέστρεψε στο σπίτι της και δεν είχε κουράγιο ούτε να τηλεφωνήσει στη μητέρα της. Τις νύχτες έπεφτε για ύπνο με τη βοήθεια ηρεμιστικών. Ξυπνούσε με εφιάλτες. Ένας κατάσκοπος.

Σε ένα όνειρό της είδε μια άγνωστη εικόνα: Η κατοικία ενός αρχηγού κάποιου κράτους της Αφρικής. Ο πρόεδρος που πίνει ένα ποτήρι κρασί και καταρρέει κεραυνοβολημένος στο τραπέζι. Δηλητήριο! Τα πρόσωπα των υπηρετών. Όλοι μαύροι. Εκτός από έναν. Έναν λευκό. «Όχι, Ρον, γιατί γελάς, Ρον; Είσαι δολοφόνος, δολοφόνος». Ξύπνησε λουσμένη στον ιδρώτα. Δεν είναι δυνατόν, ήταν απλώς ένα άσχημο όνειρο

Δύο μέρες αργότερα, όταν η τηλεόραση έδειξε σκηνές από τη Χιλή, όπου όλα είχαν παραλύσει εξαιτίας μιας απεργίας των φορτηγατζήδων και ανέφεραν ότι υπήρχαν υπόνοιες ανάμειξης των μυστικών υπηρεσιών της Αμερικής, στο μυαλό της Χεντρίκα σχηματίστηκε ένας άλλος εφιάλτης. Να, είναι εκεί ρισκάροντας τη ζωή του. Πήγε σε ένα βιβλιοπωλείο και αγόρασε όλα τα βιβλία σχετικά με τη CIA. Έμαθε τα πάντα για την έδρα τους στο Λάνγκλεϊ, λίγα χιλιόμετρα από την πρωτεύουσα. Μια βάση με δέκα χιλιάδες υπαλλήλους, όπου περισσότεροι από τους μισούς ήταν πτυχιούχοι πανεπιστημίου. Όμως ο άντρας της δεν είχε πτυχίο. Ποιος ξέρει τι τον βάζουν να κάνει: μπορεί τις χειρότερες δουλειές, όπως για παράδειγμα να σκοτώνει. Όχι, ο Ρον δεν μπορεί να σκοτώσει. Δεν είναι δυνατόν.

Όταν ο Ρον επέστρεψε στο σπίτι για μια μικρή και αναπάντεχη επίσκεψη, ήθελε να του πει τα πάντα, να τον φορτώσει με εκείνα τα δύο βασανιστικά χρόνια που ήταν γεμάτα στενοχώρια και υποψίες. Τώρα θα του πω τα πάντα: «Εσύ, ο Ρον Τζέιμς Στιούαρτ, ο σύζυγός μου, είσαι κατάσκοπος. Το ξέρω». Αλλά αν του το πω, μήπως τα καταστρέψω όλα; Για πάντα; Το σημαντικό είναι να τον έχω, «εδώ, τώρα, αμέσως». Ο Ρον ήταν ακόμη πιο περιποιητικός από πριν. Θα της μιλούσε εκείνος την κατάλληλη στιγμή. Η Χεντρίκα ήταν ευτυχισμένη, βλακωδώς ευτυχισμένη. Ήταν μέρες γεμάτες πάθος.

Επιτέλους ο Ρον ήταν όλος δικός της: πρωί, μεσημέρι, βράδυ. Έδειξε κουράγιο και του είπε με μια ανάσα:

«Τώρα θέλω πραγματικά ένα παιδί».

Θα μπορούσε να πεθάνει από ευτυχία όταν της απάντησε:

«Κι εγώ».

Η ψευδαίσθηση επέστρεφε για άλλη μια φορά. Αλλά μέχρι η νέα γυναίκα να συνειδητοποιήσει ότι ήταν μόνο μια ψευδαίσθηση, όλα είχαν τελειώσει. Ο Ρον εξαφανίστηκε και δεν τον είδε ξανά. Για λίγο καιρό η θύμηση των δύο ευτυχισμένων βδομάδων τη βοήθησε να ελπίζει ακόμα. Το μοναδικό της ραντεβού ήταν με έναν μπλε απρόσωπο φάκελο που περιείχε το μηνιάτικο: πάντα το ίδιο ποσό, κανένα μήνυμα, καμία υπογραφή. Τα τηλεφωνήματα είχαν κοπεί, δεν άκουγε πια εκείνη τη γλυκιά και βιαστική φωνή του αγνώστου που της έλεγε τα νέα του συζύγου της, είτε ήταν αλήθεια είτε ψέματα. Ακόμη κι αυτό ήταν καλύτερο από τούτη τη νεκρική σιωπή. Αρρώστησε, γνώρισε τη δυστυχία του νοσοκομείου. Νοσηλευόταν όλο και συχνότερα. Οι μορφασμοί των γιατρών. «Οφείλετε να μου πείτε την αλήθεια». Της την είπαν. Είχε καρκίνο.

Πόσες φορές θέλησε να τελειώσει μια για πάντα. Όχι όμως τώρα. Την ώρα του μεγάλου κινδύνου αρπάζεσαι απ' ό,τι έχεις δίπλα σου. Ακόμη κι από ένα τριαντάφυλλο που ανθίζει. Δεν ήθελε να πεθάνει. Είχε χάσει τον Ρον για πάντα, αλλά δεν ήθελε να πεθάνει. Το ότι είχε χάσει για πάντα τον Ρον το είχε καταλάβει από τον κύριο Κλόστερ, όταν της είπε:

«Κυρία, γνωρίζω ότι ο σύζυγός σας δεν χειρίζεται πια εκείνες τις λεπτές υποθέσεις για λογαριασμό του κράτους».

«Και τι κάνει λοιπόν;» ρώτησε παραιτημένη.

Τώρα ήταν έτοιμη για όλα.

«Δεν ξέρω, κυρία Στιούαρτ. Κανείς δεν ξέρει».

Δεν ήξερε τίποτα πια και συνήθιζε στην ιδέα να μη γνωρίζει τίποτα. Εκείνο το βράδυ πήγε για ύπνο κάπως ανακουφισμένη. Ίσως ήταν η άνοιξη, ίσως η απελπισμένη ελπίδα ότι αργά ή γρήγορα κάτι θα άλλαζε στη ζωή της. Ίσως η επιθυμία της να ζήσει, παρά τον καρκίνο στο στήθος. Άλλο ένα στοίχημα; Καημένη Χεντρίκα, πώς κατάντησες!

Ξαναείδε στην τηλεόραση το *Όσα παίρνει ο άνεμος*. Το στόμα του Κλαρκ Γκέιμπλ έμοιαζε γνωστό. Μα ναι, σίγουρα, ήταν το στόμα του Ρον της. Το στόμα του Ρον που της υποσχόταν ταξίδια στην Ευρώπη, στο Παρίσι, στη Ρώμη, στην Αθήνα. Αφέθηκε να τη νανουρίσει αυτή η εικόνα. Ποιος ξέρει, εκείνος ίσως επέστρεφε κάποια μέρα... Αποκοιμήθηκε μ' αυτή τη γλυκιά και ουτοπική σκέψη. Την τελευταία της.

Ήταν λίγο μετά τα μεσάνυχτα. Ένας ευκίνητος και αδύνατος νεαρός με μαύρα μαλλιά παραβίασε το παράθυρο του σαλονιού. Φορούσε σκούρα καφέ δερμάτινα γάντια. Έβγαλε τα παπούτσια του. Έφτασε στην κρεβατοκάμαρα. Η Χεντρίκα κοιμόταν βαθιά. Έβγαλε απ' την τσέπη του ένα γερό σκονί. Πλησίασε. Με σίγουρες κινήσεις έπιασε το κεφάλι της και πέρασε το σκονί γύρω απ' τον λαιμό της σφίγγοντας τις δύο άκρες του με όλη του τη δύναμη. Η Χεντρίκα άνοιξε τα μάτια, φώναξε γι' άλλη μια φορά εκείνο το όνομα, «Ρον», και δεν πρόλαβε ούτε να σκεφτεί ότι πεθαίνει. Μέσα σε λίγο πέρασε απ' τη ζωή στον θάνατο.

Ο νεαρός επέστρεψε στο σαλόνι και φόρεσε τα παπούτσια του. Ξεκρέμασε έναν πίνακα που απεικόνιζε ένα θαλασσινό τοπίο. Από πίσω βρισκόταν ένα μικρό χρηματοκιβώτιο. Έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτάκι και διάβασε τον συνδυασμό: 8-4-2-0-3-0-5. Το χρηματοκιβώτιο άνοιξε. Υπήρχαν τέσσερα μικρά πακέτα, τα δύο με χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων. Στο τρίτο υπήρχαν δύο χρυσά βραχιόλια και μια αλυσιδίτσα. Στο τελευταίο το δαχτυλίδι που ο Ρον είχε χαρίσει στη γυναίκα του κατά τον μήνα του

μέλιτος, ένα μπλοκ επιταγών και μια πιστωτική κάρτα. Τα έβαλε όλα σε μια πλαστική τσάντα, άνοιξε δύο συρτάρια σε μια ντουλάπα, πήρε δύο παλιά ασημένια κηροπήγια, αναποδογύρισε μια πολυθρόνα. Στο τέλος, σαν αίλουρος, αφού έσπειρε τα ίχνη μιας διάρρηξης, πήδησε απ' το παράθυρο και εξαφανίστηκε.

Το τηλέφωνο χτύπησε πολύ νωρίς εκείνο το πρωινό στο δωμάτιο 312 στο μοτέλ Γκολφ οφ Τούπελο στο Τενεσί. Ένας άντρας άναψε το φως μουγκρίζοντας και βλαστημώντας.

Ποιος στον διάβολο να 'ναι;

«Εμπρός, Ρον;»

«Εγώ. Ποιος είναι;»

«Αυτό που μας είχες ζητήσει έγινε λίγο πιο γρήγορα. Θα τα πούμε μεθαύριο. Οι άλλοι περιμένουν εκεί που ξέρεις. Γεια και όνειρα γλυκά».

Χεντρίκα, σκέφτηκε ο Ρον, λυπάμαι. Δεν μπορούσα να σ' αφήσω να ζεις άλλο έτσι.